

и всѣки, който седѣше на една маса съ него. Той пригрѣщаше Тачката, пригрѣщаше и Чумака, и Монката, и всѣки, който му се попаднѣше. И като не намираще вече никого, оставаше си тъй съ разкрити обятия, готовъ сѣкашъ да пригърне цѣлия свѣтъ. Ржцѣтъ му бѣха черни отъ вжглищата, затова всѣки се пазѣше отъ него и не съвсѣмъ любезно отблѣскваше милувките му. Но ковачътъ не се сърдѣше, закрѣпваше се кое-какъ срѣдъ крѣчмата и съ голѣмо въодушевление, повече съ жестове и мимика, отколкото съ гласъ, изпѣваше:

Ний сме братя пионери,
Отъ Русчука приишли!
Желѣзница построили
Отъ Ямбола до Бургасъ!

И дѣцата въ Люляково знаеха Йордановата пѣсенъ на тоя страненъ руско-български езикъ. Нѣщо повече отъ първия куплетъ ковачътъ не прибавяше, защото и не знаеше. Но той си го повтаряше безъ край и безъ да му омръзне. Това бѣше любимата му пѣсенъ и въ нея бѣха най-хубавитѣ му спомени. Нѣкога той бѣше служилъ въ една пионерна дружина и наистина бѣше работилъ по постройката на тъй епично възпѣната линия.

И Чумакътъ хареса пѣсенята. Богъ знае дали той разбра нѣщо, пъкъ и нѣмаше какво да разбира. Но тъй пламенни бѣха ржкомаханията на ковача, такъвъ огънь имаше въ очитѣ му, че коравата душа на овчаря се раздвижи и трепна. Той удари по масата и се провикна съ тоя оглушителенъ викъ, съ който събираше кучетата си въ полето. Неудържимо веселие пламна въ очитѣ му. Възгордѣнъ, че поне сега неговитѣ желанія се слушатъ и изпълняватъ, той перна Тачката прѣзъ устата, накара го да замлъкне и да прѣстане да вие като вълкъ, и задърпа Монката:

— Монка, ставай! — зарева той. — Ставай! Транкало! Транкало!